

Arrest

nr. 100 599 van 8 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nicaraguaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 11 mei 2011 het Rijk binnen en diende op 28 december 2011 een asielaanvraag in. Op 30 november 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u geboren zijn op 3 augustus 1997 in Managua en de Nicaraguaanse nationaliteit hebben. U zou met uw ouders en uw twee broers in Ciudad Sandino (in de buurt van

Managua) hebben gewoond en student zijn geweest in het derde middelbaar in de school Ramires Goyana. Uw moeder zou huisvrouw zijn. Uw vader zou als parkeerwachter zijn brood verdienen. Een tante langs moederszijde, E. M., zou al twintig jaar in België wonen en met een Belg zijn gehuwd. U verklaarde dat noch u noch iemand van uw familie politiek actief is. U zou nooit problemen hebben gehad met de politie of justitie en verklaarde geen persoonlijke problemen te hebben gekend. U zou naar België zijn gekomen om te studeren. Uw tante E. in België zou contact hebben opgenomen met uw moeder in Nicaragua, die met uw vertrek naar België zou hebben ingestemd. Op 10 mei 2011 zou u met uw eigen paspoort met het vliegtuig uit Nicaragua zijn vertrokken en via Costa Rica en Spanje naar België zijn gereisd. Uw tante L. T. C. zou met u zijn meegereisd. Op 11 mei 2011 zou u in België zijn aangekomen. Op 28 december 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U verklaart dat leerlingen van uw school verplicht worden om deel te nemen aan manifestaties van de aan de macht zijnde Sandinisten. Indien men dit weigert, zou men van school worden gestuurd.

B. Motivering

Dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde asielmotieven geen verband houden met de criteria zoals bepaald in de Conventie van Genève noch met de criteria zoals vermeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. U verklaarde naar België te zijn gekomen om hier te studeren en te werken (zie gehoorverslag CGVS, p.6).

Voor wat betreft uw verklaring als zouden studenten (vanaf het middelbaar onderwijs) in Nicaragua in de scholen verplicht worden om deel te nemen aan manifestaties van politieke partijen (zoals deze van de Sandinisten en de Liberalen) en men van school kan worden gestuurd indien men hieraan niet deelneemt, dient het volgende te worden opgemerkt (zie gehoorverslag CGVS, p.6).

Vooreerst moet worden gesteld dat het feit dat u van school zou worden gestuurd indien u niet zou deelnemen aan manifestaties niet kan gecatalogeerd worden als een daad van vervolging zoals bepaald door de Conventie van Genève. De door u aangehaalde problematiek is onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van een daad van vervolging waartegen u internationale bescherming zou behoeven.

Bovendien blijkt u deze problematiek vreemd genoeg niet vermeld te hebben ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken. Integendeel, u vertelde er dat uw ouders te arm waren om uw studies te betalen en dat het onderwijs in Nicaragua niet van goede kwaliteit is. Ook dit roept vragen op bij de ernst van uw asielmotieven.

Het door u neergelegde identiteitsdocument, namelijk uw paspoort, bevestigt uw identiteit maar vermag niet bovenstaande appreciatie in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster beroept zich op een schending van het artikel 1. par. A. al. 2 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, nu geen onderzoek gedaan werd naar de actuele situatie van de mensenrechten in Nicaragua; en de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5. 49, 49/2 en volgende, artikel 52 en 62 van de vreemdelingenwet,

alsmede de uitvoeringsbesluiten van de vreemdelingenwet. Verzoekster meent ook dat de beslissing onredelijk en onzorgvuldig werd genomen.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet, kan niet worden ingezien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn, daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord waarbij het gehoor aangepast werd aan haar leeftijd en uitgevoerd werd door een gespecialiseerd medewerker van het CGVS en ze bijgestaan werd door haar voogd en een advocaat en dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg tijdens het interview de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten en zoals in alle stadia van de procedure, kon ze nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Tevens werd de Minister er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoekster minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 van toepassing is. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden. Overigens is verzoekster niet correct wanneer zij meent dat zij een "NBMV", een niet-begeleide minderjarige vreemdeling is, gezien verzoekster met haar tante L. T. C. is meegereisd naar België, alwaar verzoekster opgevangen werd door nog een andere tante E. M., die gehuwd is met een Belg en al twintig jaar in België woont.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Verzoekster meent het slachtoffer te worden van vervolging door de Nicaraguaanse autoriteiten (Sandinisten) indien zij niet deelnam aan manifestaties voor de partij van de Sandinisten. De verklaringen van verzoekster hieromtrent zijn plausibel, coherent en consistent. Verzoekster stelt vast dat de CGVS geen onderzoek heeft gedaan naar de actuele situatie van de mensenrechten in Nicaragua. De CGVS heeft m.a.w. niet onderzocht aan welke sancties een minderjarige in Nicaragua bloot staat wanneer zij te kennen geeft niet akkoord te gaan met de politiek van de overheid (door bv. te weigeren deel te nemen aan politieke manifestaties). De CGVS heeft evenmin onderzocht of en in welke mate verzoekster gesanctioneerd wordt in geval van terugkeer naar Nicaragua, onder meer omwille van het feit dat zij in het buitenland asiel heeft gevraagd. Verzoekster is de mening toegedaan dat het feit dat zij als minderjarige verplicht werd om deel te nemen aan politieke manifestaties - tegen haar overtuiging in - minstens dient beschouwd te worden als een vernederende of onmenselijke behandeling en

bestrafning (ingeval van weigering) zoals omschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming (48/4, §2 van de vreemdelingenwet). Verzoekster maakt haar vrees voor vervolging aannemelijk. De CGVS verliest uit het oog dat elke vrees voor vervolging een subjectief karakter heeft. Elke vluchteling neemt op een bepaald ogenblik de beslissing om het land te ontvluchten. De aanleiding is voor iedereen verschillend. Sommige personen ontvluchten het land vooraleer zij met fysiek geweld geconfronteerd worden, voordat zij gearresteerd worden; sommige personen vluchten pas nadat zij daadwerkelijk fysiek vervolgd worden. Verzoekster is het land ontvlucht omwille van diverse redenen, onder meer het feit dat zij op school onder druk om deel te nemen aan politieke manifestaties en riskeerde om van school gezet te worden indien zij weigerde deel te nemen. Een dergelijke houding van de Nicaraguaanse autoriteiten is onaanvaardbaar en komt voor een minderjarige over als een daad van vervolging. De beslissing van de CGVS is dan ook onredelijk en onzorgvuldig te noemen nu deze geen rekening houdt met de individuele situatie van verzoekster, haar kwetsbaar profiel als minderjarige, met het feit dat zij in Nicaragua niet de mogelijkheid had om zich te verzetten tegen de druk die op haar uitgeoefend werd om deel te nemen aan manifestaties. Verzoekster zal ter zitting van de RVV bijkomend uitleg geven over de vervolgingen waarvoor zij vreesde en van de actuele situatie in Nicaragua. Gelet op de verklaringen van verzoekster, gelet op haar kwetsbaar profiel – NBMV – gelet op het feit dat de problematiek van verzoekster overeenkomt met algemeen gekende feiten, had de CGVS de nodige voorzichtigheid moeten aan de dag leggen. Twijfel dient uitgelegd te worden in het voordeel van de asielzoeker.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 21 novembre 2012, nr 221.449; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

Dat verzoekster meent dat haar verklaringen plausibel, coherent en consistent zouden zijn, garandeert op zich echter geenszins dat de genoemde feiten ook in aanmerking komen voor de toekenning van internationale bescherming. Bovendien kan verzoekster niet menen dat zij coherent en consistent is indien zij de voorgehouden feiten niet aanhaalde voor de DVZ, integendeel zij verklaarde daar enkel *"Ik ben naar België gekomen om te studeren. Mijn ouders zijn zeer arm en waren niet in de mogelijkheid om mijn studies te betalen. Bovendien is het kwaliteitsniveau van het onderwijs in Nicaragua niet goed. Hierdoor besloot ik om mijn land te verlaten en naar België te vluchten"* (vragenlijst 3.5), ontkende verder problemen te hebben met autoriteiten, medeburgers of van algemene aard en voegde hier aan toe *"de gemeente van Sint Truiden liet me weten als ik in België wilde blijven en zou willen studeren dat ik dan verplicht was om asiel aan te vragen. Hierdoor besloot ik om mijn asielaanvraag in te dienen bij jullie diensten"* (vragenlijst 3.8). Daarenboven verklaarde verzoekster ook in het CGVS-gehoor geen problemen te hebben gehad in haar land, noch van persoonlijke, noch van andere aard (CGVS-gehoor p. 5). Voor zover al waarachtig dat verzoekster niet zou mogen verder studeren indien zij niet deelnam aan manifestaties van de Sandinisten, zijn verzoeksters verklaringen tegenstrijdig en lacuneus. Indien verzoekster daarenboven in het verzoekschrift meent dat haar problemen overeenkomen met algemeen gekende feiten, laat zij na dit ook maar enigszins te adstrueren, waardoor verzoekster haar asielrelaas geenszins aantoont.

3.3. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, moet er sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging. De toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 veronderstelt eveneens een reëel risico op ernstige schade. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-asielzoeker en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging of schade. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve

grondoorzaak heeft. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische aangehaalde vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen.

3.4. Verder berust -voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming- de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.4.1. Het is dan ook aan verzoekster aan te tonen dat de “actuele situatie van de mensenrechten in Nicaragua” haar asielaanvraag kan ondersteunen. Daarenboven beschikt de commissaris-generaal over een discretionaire marge wat de beoordeling van de waarachtigheid en het gewicht van de aangevoerde elementen en documenten betreft, waarbij de door de commissaris-generaal gegeven motivering afdoende en daadkrachtig moet zijn, dewelke kan, doch niet noodzakelijk moet, onderbouwd worden door een analyse van de plaatselijke (mensenrechten)situatie. Daargelaten of de toegang tot het onderwijs in staatsscholen een vervolging kan uitmaken in de zin van het Vluchtelingenverdrag, en daargelaten verzoekster niet aangeeft of er bij uitsluiting van staatsscholen geen ander onderwijsnet bestaat, blijven haar verklaringen louter losse beweringen. Geenszins wordt aangetoond dat zij als adolescent een bedreiging is voor het politieke systeem en vervolging dient te vrezen louter omdat ze niet wenst mee te doen aan manifestaties of niet akkoord is met de lokale schoolpolitiek. Evenmin wordt aangetoond dat personen met een gelijkaardig profiel systematisch worden uitgesloten van onderwijs. Verzoekster is dan ook niet ernstig daar waar zij nu in het verzoekschrift meent vervolging te vrezen door de Nicaraguaanse autoriteiten indien zij enkel voorhoudt op 13-jarige leeftijd in het derde middelbaar onderwijs gevraagd te zijn geweest om deel te nemen aan een manifestatie van de Sandinisten, wat zoals de commissaris-generaal terecht vaststelde, indien dit al waarachtig zou zijn, *quod non demonstrandum*, niet in aanmerking komt als een ernstige daad van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstig schade in de zin van de subsidiaire bescherming teweegbrengt. Dat de Nicaraguaanse overheid hiertegen zou optreden is een bouté, laattijdige, niet-gefundeerde en ongeloofwaardige bewering.

3.5. Verzoekster brengt geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen en het verzwaren van het asielrelaas, het verdraaien van de bewijslast, het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het formuleren van bouté beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Overigens verklaart verzoekster evenmin waarom zij meer dan een half jaar heeft gewacht om pas op 28 december 2011 een asielaanvraag in te dienen, te meer uit het administratief dossier blijkt dat haar tante T. C. L. met wie zij is meegekomen al op 6 september 2011 een asielaanvraag had ingediend.

De Raad stelt tevens vast dat de conclusies correct werden gemotiveerd in de bestreden beslissing. Derhalve heeft het Commissariaat-generaal wel degelijk verzoeksters asielrelaas op zijn individuele merites beoordeeld en kan geenszins beweerd worden dat er geen rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas of met verzoeksters profiel als minderjarige, noch dat de beslissing niet op correcte juridische wijze werd gemotiveerd. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.7. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op

dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. De bewering in het verzoekschrift dat verzoekster desgevallend zou kunnen gesanctioneerd worden omdat zij in het buitenland asiel heeft aangevraagd wordt niet nader toegelicht, noch wordt dit aangetoond. Verzoekster stond bij haar vertrek uit Nicaragua niet in de negatieve belangstelling van haar overheid. In zoverre de Nicaraguaanse overheid al kennis zou krijgen of nemen van verzoeksters asielaanvraag, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat zij onbekend is met de migratiepolitiek van haar landgenoten en het verschil niet kan maken tussen persoonlijke redenen tot migratie en de persoonlijkheden die effectief een bedreiging vormen voor het regime. De loutere stelling in het verzoekschrift inzake mogelijke problemen bij een terugkeer zijn niet relevant, nu verzoekster niet aannemelijk maakt dat personen met een gelijkaardig profiel als het hare bij een terugkeer naar Nicaragua gevaar zouden lopen. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.8. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK